

Lubomír Nový se narodil 29. srpna 1944 a zemřel 11. listopadu 2016, žil tedy 72 let a 74 dní. Čas, který mu byl svěřen, dokázal bezezbytku využít. Uměl si užívat každého dne, radovat se z maličkostí, rozdávat lásku, naplňovat své blízké pocitem štěstí a jistoty. Uměl poradit, najít východisko ve složitých situacích, uměl se smát a nikdy nezakázal zábavu. Žil moc rád. Byl dobrým manželem, byl tátou s velkým T a byl dědou na 100%.

Své dětství a dospívání strávil v Kralupech nad Vltavou, kde vystudoval základní školu a gymnázium Antonína Dvořáka. Do rodných Kralup se často vracel a snad ještě častěji o nich mluvil, o Hostibejku, o Mikovicích. Dítě byl zvědavý a neposedný, klukovinu provedl se svou partou přehršel. Byl ale i talentovaným žákem v technických předmětech, a tak pokračoval ve studiu na vysoké škole. Stavební fakultu Českého vysokého učení technického v Praze zdárně zakončil v roce 1966. I když mu doba hodila nějaký ten klacek pod nohy, dokázal se chopit svého řemesla. Po nějaký čas pracoval, vždy jako stavební technik, ve Štětí a v Praze, podstatně delší časový úsek však pobýval v Roudnici nad Labem v tehdejšímu ROSSu a Agrozetu jako vedoucí projektant podniku. Se svými kolegy vytvořil úžasný kolektiv a v kontaktu s nimi zůstal, i když změnil svou pracovní pozici tím, že po listopadu 1989 byl jedním z prvních stojících na prahu nově vznikající soukromé stavební firmy Ing. Vetešníka a spol. Jeho poslední pracovní štačí před odchodem do důchodu byla Štětská Prefa Inženýrských a průmyslových staveb následně Skanska. I tady, jako vedoucí výroby, dokázal vést lidi, dokázal poradit, dokázal si vybudovat úctu, už proto jaký byl i proto, že své práci rozuměl a byl člověkem na svém místě. Několikrát si spolupracovníků užíval i na jeho oblíbených kolektivních výletech. Při svém povolání zvládl ještě zaměstnání druhé, doma po večerech projektoval ať už rodinné domy či výrobní objekty nebo jen chodníky, po kterých jdete dodnes. Měl to štěstí, že mu práce byla koníčkem. Bylo na něm vidět, jak často přemýšlel nad problémem a mnohdy nad ním přemýšlel rád, chtěl najít řešení a chtěl se s ním poprat.

V roce 1969 svůj život spojil s manželkou Martou, pro něj vždycky Martinou, a v tomto svazku šel ruku v ruce až do konce života. Byl to muž, kterého si žena dokázala vážit, byl galantní, byl oporou, uměl rodinu zabezpečit. Byla s ním i zábava. Svě dvě děti, prvorozeného syna Lubomíra a dceru Kateřinu, naučil řadu věcí, byl pro ně vzorem. Zásobárnou štěstí a pýchy pro něj byly dvě vnučky Kačenka a Martinka. Byl báječným manželem, tátou i dědou a všem uměl dát lásku. Rád se svou rodinou jezdil a chodil na výlety, pod stan, do hor, k vodě, do lesa, za pamětihodnostmi, za přírodou, za zábavou. Nemalý čas strávil spokojený na své zahrádce. V mládí hrál košíkovou, na sport nezapomněl ani později, hodně plaval, v létě provozoval turistiku v zimě běžecké lyžování.

Zůstalo po něm hodně, ať už tiše stojící stavby nebo truchlící blízcí a přátelé. S problémy v životě se dokázal poprat, se svou nemocí ne. I když ho nemoc na sklonku života změnila, nikdy nezastínila to, jaký skutečně byl. Uchovejte prosím pana inženýra Lubomíra Nového ve svých srdcích, věnujte mu milé, krásné vzpomínky. Manželka Marta, děti Luboš a Katka s manželem Michalem, milované vnučky Kačenka a Martinka Vám za to děkují ...